

Hajmáskér 2005.10.23.

2005. September 04.

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk. Te vagy az ura életnek és halálnak, múltnak, jelennek és jövődönnek, Terád figyel a bölcs ember, a Te Igédben keresi saját életének kérdéseire az útmutatást. Ó Urunk, Istenünk, tekints le ránk, add, hogy a Te szent színed előtt megállva valóban Rád tudjunk figyelni, hogy ne önmagunkra, a saját kívánságainkra, a saját elgondolásainkra figyeljünk, hanem a Te szózatodra vagy épp csendes, suttogó Igédre. Atyánk, áldj meg bennünk bölcsességgel, hogy megérthessük, a Te Igéd, a Te szavad igazság, és adj erőt, hogy járn tudjunk az általad kijelölt úton. Ámen.

Így szól Istennek Igéje Lukács evangéliuma 12. részének 20. verséből:

Isten azonban ezt mondta neki: Bolond, még ez éjjel elkérik tőled a lelkedet, kié lesz akkor mindaz, amit felhalmoztál?

Eddig Istennek írott Igéje.

Kedves Testvéreim, a lelkeszi szolgálatot, igehirdetést, sosem egyszerű, még ha talán néha annak is tűnik, főleg olyankor nem, hogyha egy nemzeti ünnep, vagy bármely különleges megemlékezés vasárnapra esik. És a lelkesz, még ha akarna se tudna kitérni az elől, hogy a kettőt együtt nézze. A történelem tényeit és az Isten Igéjét. S nem tud úgy visszagondolni, s nem tud úgy jövőt mutatni sem, sőt, a jelent sem tudja anélkül nézni, hogy ne lássa egybe, hogy mint ember, mint hazafi, s mint Isten szolgálja valahogyan egyszerre, egy időben, közös utat kell mutatni mindannyiunknak. Magam is elgondolkodtam rajta, vajon miről lehetne beszélni. Vajon forradalomra kell-e hergelni az embereket? Ugyan, kérem. Vagy vajon azt kéne-e mondani mindenkinek, hogy csak akkor, csak azokban a hősi időkben volt érdemes élni? Ez sem igaz. Élni mindig érdemes, hiszen az Isten hív el bennünk, s a mi életünk nem lehet más, mint szolgálata az ő Igéjének és az ő szent Fiának. Hogyan láthatjuk akkor egyszerre mégis október 23.-át, egyszerre a vasárnapot, a nyugalom napját, hogyan tudunk egyszerre nemzeti ünnepet ülni, és vasárnap odafigyelni az Istenre? Nagyon sokan azt mondják nekünk, válasszuk ketté a két dolgot. Megvannak az Istennek a dolgai, és megvannak a nemzetnek a dolgai. Én nem így gondolom. S, ha erre az Igére, amit felolvastam visszagondolunk, akkor rá kell ébredni, hogy pontosan arról beszél, hogy igenis oda kell figyelni arra, hogy milyen minőségű a mi életünk itt a földön. Hogy mit képviselünk. És pontosan ez az Ige, ami látszólag gazdagságról vagy szegénységről, életről vagy halálról szól, ez, ami nekünk meg tudja mutatni, hogy mi az igazán lényeges dolog 56-ban, vagy 1848-ban, hogy mit ér egy forradalom akkor is, ha elbukik és, hogy sosem lehet azt mondani, hogy hiábavaló volt. Nagyon sokan próbálták gyerekkoromban elhitetni velünk, hogy október 23. az egy ellenforradalom, az ez, az, amaz volt, és elmondtak mindent, csak egyet felejtettek el elmondani, hogy azok az emberek, akik ott meghaltak, akiket legázoltak az orosz tankok, vagy éppen magyar pusokák tüzeiben haltak meg, azok a jövőjüket adták oda, a lehetőségüket arra, hogy valaha is gazdag ember legyen belőlük, hogy gyűjteni tudjanak maguknak javakat. A pesti srác szobrát, ha én nézem, nem az jut eszembe, hogy vajon volt-e értelme egy hatalmas birodalom mellett egy piciny országnak fölkelnie és szabadságharcot vívnia. Nem erről van itt szó, hanem arról, hogy mennyit ér a hitünk, mennyit érnek az elveink, mit vagyunk hajlandók feláldozni érte, mi a fontossági sorrend az életünkben? És ebben a fontossági sorrendben hányadik helyen van magának akár az életnek feláldozása, hogy odadobom, mert fontosabb.

Igénkben a gazdag ember örül annak, hogy tele vannak a magtárai, sőt, nem fér el benne, épített egy nagyobbat és azt mondja, mindenem megvan, amit elérhettem. Igénk gazdag embere pontosan olyan, mint amilyenné tenni szeretnének bennünk azok a reklámok, azok az újságok, az a környezet, amiben élünk. Együnk, igyunk, holnap úgyis meghalunk! Most szerezzünk meg mindent! Minél többet magunknak! Minél többet magunkért! Igénk gazdag embere úgy viselkedik, mint a tőlünk keletebbre lévő nagy hatalom: Még azt a pici országot is le akarom nyelni, az is legyen az enyém! Így viselkedett egy hatalom 1956-ban. Csendesen megjegyzem, van egy másik nagy hatalom, ami a világ másik végén ma ugyanígy viselkedik, nem osztozik. Igen ám, de nem is tanul. Nem tanul az Istennek ígéből, ami pedig nyilvánvaló. Az Istennek Igéje szólt ahhoz a valamikori nagy hatalomhoz, hogy nem félsz, hát holnap meghalhatsz, széteshatsz, atomjaidra hullhatsz. És igen, ma már sokkal kisebb darabokban és tán sokkal gyengébben látható az egykori orosz lán. És ugyanez igaz, és, higgyük el, igaz lesz a tőlünk nyugatabbra lévő nagyttestvére is. De nemcsak a társadalomra igaz, hanem igaz ránk, emberekre is. Nemcsak a történelem összefüggéseiben igaz ez, hanem itt, ebben az életben is. És, higgyétek el nekem, bármennyire is furcsa, bármennyire is azt mondjátok, hogy ezzel vitába tudnátok szállni a lelkük mélyén azok a macskaköveket dobáló pesti srácok ezt értették meg. Flobertel lőttek a szembejövő tankra, vagy éppen golyószóróval, és a visszalövő tank egy pillanat alatt söpörte el a háztetőt, ahonnan löni próbáltak rá. Ők ezt értették meg, hogy az életnek nincs értelme hit nélkül. Az életnek nincs értelme Isten nélkül. Miért? Mert a vagyonom nem tudja megtartani, és ha a vagyonom nem tudja megtartani, ha mindaz, amit összegyűjtöttem az életben, nem tudja megtartani az életemet, akkor keresni kell valami mást. Olyan dolgot, ami túlmutat vagyonomon,

olyan dolgot, ami túlmutat ezen a földi életen, ami rajtam, magamon is túlmutat, ahol nem én vagyok a központ, hanem egy magasabb személy, egy magasabb rendű ügy. 1956-ban a magasabb rendű ügy a haza volt, a függetlenség. És kitudja hány ezer embernek hány ezer saját kicsi ügye is illett még bele ebbe a képbe, amely egy irányba mutatott. És elsöpörték. Igen ám, de milyen érdekes, hogy bár elbukott a Rákóczi szabadságharc, bár elbukott 1848-49 szabadságharca, bár 1956 október 23-ának is a következményei olyanok lettek, hogy némi fellángolás után jött az evilági ítélet, jött egy nagyobb hatalom. Mégis, mi ünnepeljük. Ünnepeljük, pedig ennek a világnak a logikája, a gazdag ember logikája, az önző ember logikája azt mondaná, hogy bolondok vagyunk. Miért, hiszen vesztes. Ünnepelni a győztest kell. Üdvözlét a győzőnek. Mi az, hogy mi mégis a veszteseink mellett hajtunk fejet? Azért, kedves testvéreim, mert a példa azt mutatja, hogy a mi veszteseink igaz ügyeket képviseltek. Hogy a mi elődeink, akikre érdemes legalábbis emlékezni közülük, azok sokkal többet tettek értünk, az elbukásukkal, a halálukkal, a kiomló vérükkel, mint nagyon gyakran azok, akik itt maradtak helyettük. És akik bizony most magyarázni akarják, őszintén vagy nem őszintén a bizonyítványt. Egy azonban biztos, az Isten arra tanít, hogy mi az elvek mellett döntsünk, hogy mi a hit mellett döntsünk. Ha felteszik a kérdést, mi a fontosabb, akkor tudjuk azt mondani, hogy Isten. Ha felteszik a kérdést, mi a fontosabb, tudjuk azt mondani, hogy a haza. Ha felteszik a kérdést, hogy kik a fontosabbak, akkor tudjuk azt mondani, hogy a többi ember. Mert hogy, kedves testvéreim, tulajdonképpen erről szól ez az Ige. A gazdag ember, aki falakat épít, tárolót épít, hogy megvédje a vagyonát, ami az ő életéhez, az ő holnapjához, az ő boldogulásához lenne elég. A gazdag embert nem érdekli semmi más. Afelett örvendezik, hogy neki van. És meglátogatja őt az Isten, és azt mondja, hogy még ma este elkérik a lelkedet, még ma este befejezed az életedet, és mi marad utánad? Semmi. Mi marad utánad? Talán pironkodó gyermekek és unokák, akik szintén magyarázatokat fognak keresni, de akiknek utána oda kell állni emlékművek mellé, akiknek le kell venni a kalapjukat és meg kell süvegelni a hitükért meghalókat, a valamikori ellenségeket. Mert nem mindegy, hogy hogy adja át az ember a lelkét. Nem mindegy, hogy az életemet kész vagyok-e önként odaadni. Vagy azt mondom, hogy én akarom azt a holnapot. Mindenáron a holnaphoz ragaszkodom. Mert az Isten így is úgy is jönni fog. Nem lehet elmenekülni előle, nem lehet azt mondani, hogy majd én megveszem a holnapomat. Sem az egészségünket nem tudjuk megvenni, sem az életünket, sem a boldogságunkat. Semmi igazán fontosat. Mégis, nagyon gyakran úgy látszik ebben a világban, minthogyha az emberek minden fontos dolgot a vagyonukon, a pénzükön keresztül akarnának megszerezni. És jön hozzájuk az Isten és még aznap este eléri a lelküket. Mint ahogy ment a pesti sráchoz az Isten és még azon a reggelen, délutánon vagy estén a pesti srác önként adta át a lelkét. Miért? Hogy megmutassa, hogy érdemes, mégis. Lehet, sőt, kell odafigyelni az Istenre. Hogy van másik lehetőség, van egy másik realitás, még akkor is, hogyha nem hordoz hosszú életet. Még ha a pesti srácnak soha nem lettek gyermekei és unokái, akkor is. Ő volt az áldozat. Szükséges véráldozat ahhoz, hogy legyen most valaki, akire lehet emlékezni. Akire azt lehet mondani, hogy igen, ő volt az igazi ember. Ő követte jól az Istent. Ő csinálta úgy, ahogy nekünk kellene. Mert hát, kedves testvéreim, Krisztus áldozata is erről szólt. Ő élte úgy az életet, ahogy nekünk kellene. Ő halt meg úgy, ahogy nekünk kellene. Ő szerette úgy a felebarátait, ahogy nekünk kellene. Ő volt az, akinek nem az volt soha a kérdése, hogy én mit tegeyek, és mit tehetek értem, hanem aki azt mondta, hogy értetek mit tehetek, és ti mit tehetnétek önmagatokért. Erről szól minden önfeláldozó ünnep Magyarországon. Merem remélni, hogy a világ minden ünnepe, nemzeti ünnepe valahol erről szól, vagy erről kellene hogy szóljon. Lemondásról a gazdagságról, a sikerről, lemondásról a holnapról, a semmi nem kell, egyedül, hogy ragaszkodhassak a hitemhez, ragaszkodhassak az Istenemhez mindhalálig. Mert, kedves testvéreim, gyakran ezt felejtjük el. Ma reggel, amikor bekapcsoltam a TV-t, a Duna Tv-n a Légy jó mindhalálígot lehetett látni. És október 23-án talán jobb filmet nem is választhattak volna. Miért? Mert nem ma kell jónak lenni itt és most. Nem tegnap kellett csupán jónak lenni, és az sem elég, hogyha majd a holnaputáni napon vagy utána leszünk jók. Hanem el kell kezdeni, és ragaszkodni hozzá mindhalálíig. Amíg nem jönnek, hogy elkérjék tőlünk a lelkünket. Amíg Isten haza nem hív bennünk az ő másik világába. Óriási dolog ez. És azért kellene az ünnepek, azért kellene a vasárnapok, hogy újra meg újra emlékeztessenek erre bennünket. Hogy még egy hét kitartást, aztán még egy, aztán még egy évit, a következő 23-ikáig, a következő Karácsonyig, a következő Húsvétig. Hűséggel, merthogy voltak, akik ezt megtették. Vannak, nemcsak voltak, akik ma is megteszik. És egyetlen módon emlékezhetünk akár egyházunk, akár hitünk hőseire, ha beelépünk a lábnyomukba és azon járunk. Nem ideig-óráig, hanem mindhalálíig, testvérek. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk, Te vagy ura gazdagnak s szegénynek egyaránt. Te rávilágítasz arra, hogy a vagyonnál, a hatalomnál vannak nagyobb értékek, hiszen a vagyon és a hatalom nem képes mindenre. Add, hogy mi midőn téged szolgálunk, láthassuk, megtapasztalhassuk ezt, s hogy cselekedeteinkben ne kössön gúzsba bennünk az, amit megszereztünk. Hogy a vagyon és a hatalom ne építsen falat köztünk s embertársaink, de legfőképpen ne közzéd és közénk. Urunk és Istenünk, segíts minket, hogy láthassuk életünk minden napján tisztán és világosan a Te akaratodat, hogy mire hívtál és mire rendeltél el bennünk, s taníts, hogy hűségesek tudjunk maradni Hozzád és elveinkhez mindhalálíig. Ó Urunk, erősítsd a Te népedet, gyarapítsd a Te népedet, s add, hogy mindig legyen hitvalló, aki kész áldozatot hozni, ha kell. S minket taníts és láttasd az ő példájukat, s add, hogy tudjunk fejet hajtani előttük, mint nálunk nagyobbak előtt. Urunk, hogy mindezt meg tudjuk tenni, adj hozzá egészséget, adj a mi szívünkbe békességet, adj örömet és vidámságot, s mindenkoron hálát a Te szent Fiadnak, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.